

Sygn. akt III RC 269/22

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2024r.

Sąd Rejonowy w Wągrowcu, Wydział III Rodzinny i Nieletnich

w składzie :

Przewodniczący: sędzia Dariusz Ratajczak

Protokolant: sekr. sąd. Monika Bukowska

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2024r. w Wągrowcu

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniej Z. Ż. reprezentowanej przez matkę M. K. (1)

przeciwko P. Ż.

o alimenty

1. zasądza od pozwanego P. Ż. na rzecz małoletniej powódki Z. Ż. rentę alimentacyjną w kwocie 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) miesięcznie, począwszy od dnia 30.11.2022r., płatną z góry do 10 - tego dnia każdego kolejnego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat, do rąk matki M. K. (1),
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala,
3. zasądza od pozwanego P. Ż. na rzecz małoletniej powódki Z. Ż. kwotę 1.959 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty,
4. nakazuje ściągnąć od pozwanego P. Ż. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wągrowcu kwotę 1.080 zł tytułem kosztów sądowych,
5. odstępuje od obciążenia małoletniej powódki pozostałymi kosztami sądowymi,
6. wyrokowi w punkcie 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

sędzia Dariusz Ratajczak

Sygn. akt III RC 269/22

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 30 listopada 2022r. przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki, reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od pozwanego P. Ż. na rzecz Z. Ż. renty alimentacyjnej w kwocie 2.400 zł miesięcznie z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie nieterminowej płatności którejkolwiek z rat, począwszy

od dnia wniesienia pozwu. Jednocześnie w pozwie zawarto wnioski o udzielenie zabezpieczenia poprzez zobowiązanie pozwanego dołożenia kwoty 2.000 zł miesięcznie tytułem tymczasowej renty alimentacyjnej, na czas trwania postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że małoletnia pochodzi ze związku (...), przy czym rodzice dziecka rozstali się. Od rozstania pozwany dobrowolnie łoży na rzecz małoletniej, początkowo kwoty rzędu 2.500 zł miesięcznie, a od listopada jest to kwota 1.200 zł miesięcznie. Tymczasem koszty utrzymania małoletniej wynoszą 3.800 zł miesięcznie. Matka małoletniej, która z tytułu umowy o pracę uzyskuje wynagrodzenie w wysokości 3.000 zł netto miesięcznie i która dokłada osobistych starań o wychowanie i utrzymanie Z., nie jest w stanie samodzielnie zaspokoić potrzeb córki. Pozwany prowadzi własną działalność i osiąga dochody kilkakrotnie wyższe od zarobków matki dziecka.

W odpowiedzi na pozew P. Ż., reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa ponad kwotę 1.200 zł miesięcznie wskazując, że podane przez stronę powodową koszty utrzymania dziecka są zawyżone i nie zostały wykazane. Rzeczywiste koszty utrzymania Z. nie powinny przekroczyć kwoty 2.000 zł, a każdy z rodziców powinien być obciążony obowiązkiem ich ponoszenia w zbliżonym stopniu. Pozwany nie zaprzeczył, że posiada wysokie możliwości zarobkowe, podnosił jednak, że matka dziecka nie wykorzystuje swoich możliwości zarobkowych w pełni, a nadto wskazał, że ponosi wysokie koszty dojazdów na kontakty z córką, gdyż sam zamieszkuje w W., nie posiadał prawa jazdy i w związku z tym porusza się komunikacją publiczną. Ojciec małoletniej przyznał też, że łoży dobrowolnie na rzecz córki, przy czym poprzednio kwoty jakie przekazywał na córkę były wyższe z uwagi na konieczność najmu lokalu mieszkalnego w W. oraz na zaspokojenie dodatkowych potrzeb dziecka. Obecnie matka małoletniej zamieszkuje wraz z ich wspólną córką w M. i nie ma potrzeby ponoszenia tak wysokich kosztów utrzymania dziecka.

Postanowienie tut. Sądu z dnia 28.02.2023 r. o przekazaniu sprawy zostało uchylone postanowieniem z dnia 28.04.2023 r.

Postanowieniem z dnia 28.04.2023 r. tut. Sąd udzielił zabezpieczenia roszczenia na czas trwania procesu poprzez zobowiązanie pozwanego P. Ż. do uiszczania na rzecz małoletniej powódki Z. Ż. tymczasowej renty alimentacyjnej w kwocie 1.600,00 zł miesięcznie, w pozostałym zakresie wnioski oddalając.

W toku rozprawy z dnia 13.03.2024r. strona powodowa dokonała rozszerzenia powództwa wnosząc o zasądzenie na rzecz małoletniej powódki alimentów w kwocie po 4.000 zł miesięcznie.

Sąd ustalił, co następuje:

Małoletnia Z. Ż. ur. (...) jest córką M. K. (1) i P. Ż., pochodzącym z ich nieformalnego związku. Początkowo po rozstaniu rodziców małoletniej, Z. zamieszkiwała wraz z matką w wynajmowanym mieszkaniu w W.. W tamtym okresie pozwany dobrowolnie łożył na rzecz małoletniej alimenty, początkowo w kwocie po 2.000 - 2.500 zł, a później po 2.000 zł miesięcznie. We wrześniu 2021r. matka małoletniej przeprowadziła się wraz z córką do domu swoich rodziców do M..

Obecnie małoletnia Z. ma ukończone 5 lat i zamieszkuje wraz z matką i jej rodzicami w M.. Średnie miesięczne koszty utrzymania domu wynoszą około 1.400 zł, w tym opał, prąd, woda i ścieki, TV i Internet oraz wywóz odpadów komunalnych. Po zamieszkaniu w domu swoich rodziców M. K. (1) wyremontowała i przystosowała pokój dla małoletniej Z. m.in. zakupując meble i inne elementy wyposażenia. Dziewczynka uczęszcza do Przedszkola Samorządowego w M., gdzie korzysta z pełnego wyżywienia, a nadto bierze udział w jednodniowych wyjściach np. do teatru, balikach karnawałowych, kiermaszach, przedstawieniach i innych wydarzeniach. Z. korzysta także z zajęć dodatkowych tj. z lekcji tańca oraz lekcji jazdy konnej. Nadto matka zapewnia jej rozrywkę w postaci wyjść do kina, na basen, do sal zabaw itp. oraz zakupuje dla niej książeczki i materiały edukacyjne, zabawki itp. Małoletnia nie posiada szczególnych wymagań w zakresie żywienia, czy higieny jednak z uwagi na delikatną skórę do pielęgnacji córki M. K. (1) stosuje emolienty. Z. nadal też rozwija się i rośnie, a co za tym idzie stosunkowo szybko wyrasta z ubrań klub je niszczy, nadto z uwagi na płaskostopie wymaga specjalnego obuwia i wkładek. Obecnie dziecko nie leczy się specjalistycznie i nie przyjmuje na stałe żadnych leków, stosunkowo często zapada jednak na sezonowe infekcje i w tym okresie przyjmuje leki, nadto regularnie przyjmuje witaminy i suplementy diety. W razie konieczności matka małoletniej

korzysta z prywatnej pomocy lekarskiej. M. K. (1) zapewnia córce wyjazdy wakacyjne, a nadto ponosi wydatki na dowożenie małoletniej na zajęcia dodatkowe, w razie potrzeby do lekarza, a nadto do P. na kontakty z pozwanym. Średnie miesięczne koszty utrzymania małoletniej Z. wynoszą 3.000 zł, w tym: udział w kosztach utrzymania domu 350 zł, wyżywienie 600 zł, odzież i obuwie 350 zł, środki higieny, czystości, kosmetyki i fryzjer 150 zł, witaminy, suplementy, leków na sezonowe infekcje i prywatne wizyty lekarskie 150 zł, pobyt i wyżywienie w przedszkolu, opłaty i koszty udziału w wycieczkach, wydarzenia itp. 350 zł, zajęcia dodatkowe i rozrywka 500 zł, wakacje 200 zł, dojazdy 300 zł, wyposażenie pokoju 50 zł.

M. K. (1) zatrudniona jest w Gminnej Spółdzielni w M. i z tego tytułu osiąga zarobki w wysokości 3.800 zł netto miesięcznie, nadto na rzecz małoletniej pobiera świadczenie wychowawcze w wysokości 800 zł miesięcznie. Obecnie matka małoletniej pozostaje w związku partnerskim, jednaj jej aktualny partner z nią nie zamieszkuje.

P. Ż. prowadzi własną działalność gospodarczą i pracuje na podstawie umowy (...) w firmie spedytorskiej, a w 2022r. osiągnął z tego tytułu łączny przychód w wysokości 441.754,90 zł. Dochody pozwanego są zmienne, jednak jego średnie miesięczne zarobki wynoszą co najmniej 20.000 zł netto.

Pozwany żyje na dostatnim poziomie, posiada własnościowe mieszkanie w W., w którym zamieszkuje wraz z obecną partnerką i jej synem. Nadto P. Ż. jest właścicielem działki oraz posiada samochód marki V. (...) rok prod. 2022r. w leasingu.

Ojciec małoletniej utrzymuje kontakty z małoletnią Z.. Obecnie kontakty te odbywają się w sposób ustalony postanowieniem o zabezpieczeniu wydanym dnia 18.07.2023r. przez Sąd Rejonowy w Wągrowcu w sprawie sygn. akt III Nsm 489/22 częściowo zmienionym postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23.01.2024 r., sygn. akt II Cz 761/23 i II Cz 762/23 tj. w miesiącach od września do czerwca w każdy nieparzysty weekend miesiąca od środy najwcześniej od godz. 17:00 do niedzieli najpóźniej do godz. 18.00 poza miejscem zamieszkania dziecka i bez obecności matki, w okresie wakacji letnich w latach parzystych przez pierwszy i drugi tydzień lipca oraz pierwszy i drugi tydzień sierpnia, a w latach nieparzystych przez trzeci i czwarty tydzień lipca oraz trzeci i czwarty tydzień sierpnia, każdorazowo poczynając od poniedziałku od godz. 12:00 do poniedziałku dwa tygodnie później do godz. 12.00, w okresie ferii zimowych od niedzieli przypadającej bezpośrednio po zakończeniu semestru zimowego w województwie, w którym zamieszkuje małoletnia od godz. 12:00 do następnej niedzieli do godz. 12:00, w okresie Świąt Bożego Narodzenia i noworocznym w latach nieparzystych od 22 grudnia od godz. 14:00 do 26 grudnia do godz. 14:00, a w latach parzystych od 26 grudnia od godz. 14:00 do 01 stycznia do godz. 14:00 oraz w okresie Ś. Wielkanocnych w latach parzystych od Wielkiej Soboty od godz. 14:00 do Poniedziałku Wielkanocnego do godz. 18:00, a w latach nieparzystych od Wielkiego Czwartku od godz. 14:00 do Wielkiej Soboty do godz. 16:00. W celu odbycia kontaktów pozwany przyjeżdża po małoletnią pociągiem do P., dokąd dowozi ją matka, a następnie zabiera córkę do W. i odwozi ją do P. po zakończonym kontakcie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: kopia odpisu skróconego aktu urodzenia /k. 12/, zaświadczenia, opinie, informacje /k. 13, 68, 133-138/; wydruk historii rachunku bankowego /k. 14-15/, wydruk wiadomości, zrzuty ekranu /k. 16-22, 64-66, 69-111/, dane z systemu PESEL-SD /k. 28-36/, odpis pisma procesowego /k. 50-58/, kopia orzeczenia /k. 60-61v/, potwierdzenia przelewów /k. 62-63/, paragony, rachunki, faktury /k. 126-132/, dane z US w W. /k. 221-222, 225-232/ oraz zeznania przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki M. K. (1) /k. 193-193v, 196-płyta CD, 247-247v, 249-płyta CD/, pozwanego P. Ż. /k. 193v-194, 196-płyta CD/, zeznania świadków P. B. /k. 215-215v, 219- płyta CD/, A. G. /k. 215v-216, 219-płyta CD/, M. K. (2) /k. 216-216v, 219-płyta CD/, S. K. /k. 217-217v, 219-płyta CD/, D. Ż. /k. 217v, 219-płyta CD/, B. Ż. /k. 217-218, 219-płyta CD/.

Na wstępie wskazać należy, że analizując treść zeznań M. K. (1), P. Ż. oraz powołanych w sprawie świadków Sąd brał je pod uwagę tylko w takim zakresie w jakim okoliczności przez nich podawane pozostały istotne dla przedmiotu niniejszego postępowania tj. w zakresie w jakim dotyczyły one możliwości zarobkowych rodziców dziecka oraz aktualnych usprawiedliwionych potrzeb małoletniej powódki, pomijając w całości kwestie funkcjonowania i rozpadu

związku pozwanego i przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki oraz sposobu w jaki M. K. (1) i małoletnia Z. funkcjonowały w okresie gdy zamieszkiwały w W..

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał zeznania przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki M. K. (1) na wiarygodne w części w jakiej okoliczności przez nią podnoszone korelowały z pozostałym zgromadzonym w toku postępowania materiałem dowodowym. Sąd dał wiarę matce małoletniej co do faktu, że Z. uczęszcza do przedszkola w M., w ramach którego bierze udział w jednodniowych wyjazdach oraz różnego rodzaju wydarzenia np. balikach karnawałowych albowiem okoliczności te zgodne są z wiedzą i doświadczeniem Sądu posiadaną w tym zakresie w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych. Za wiarygodne Sąd uznał także twierdzenia matki małoletniej co do występowania u Z. płaskostopia oraz co do konieczności stosowania emitentów do jej pielęgnacji, jak i co do korzystania przez dziecko z zajęć dodatkowych w postaci lekcji tańca i lekcji jazdy konnej. Te ostatnie okoliczności potwierdzone zostały zresztą przez świadka M. K. (2). Nadto za wiarygodne Sąd uznał zeznania M. K. (1) co do konieczności dowożenia małoletniej Z. na kontakty z pozwanym do P. oraz ponoszenia z tego tytułu kosztów, co wynika ze sposobu uregulowania kontaktów pozwanego z małoletnią. Wreszcie za wiarygodne Sąd uznał zeznania matki małoletniej powódki co do miejsca jej zatrudnienia oraz wysokości jej miesięcznych dochodów. Za wiarygodne jedynie w części Sąd uznał zaś zeznania M. K. (1) co do wydatków jakie ponosi ona co miesiąc na zaspokojenie potrzeb małoletniej Z., przy czym okoliczności te zostaną omówione szerzej w dalszej części uzasadnienia.

Zeznania P. Ż. Sąd uznał za wiarygodne w znacznej części, były one bowiem jasne, spójne i logiczne, a nadto zgodne były z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w toku postępowania. W szczególności wątpliwości Sądu nie wzbudziły twierdzenia pozwanego co do faktu posiadania przez niego mieszkania, działki oraz samochodu w leasingu, co do źródeł jego dochodów i wysokości jego miesięcznych wydatków, a także co do sposobu i częstotliwości jego kontaktów z małoletnią Z.. Za częściowo wiarygodne Sąd uznał natomiast zeznania pozwanego co do wysokości jego średnich miesięcznych dochodów.

Zeznania świadków P. B., A. G., M. K. (2), S. K., D. Ż. i B. Ż. co do zasady nie zbudziły wątpliwości Sądu, przy czym wskazać należy, że ich treść w znacznym stopniu pozostawała bez znaczenia dla istoty niniejszego postępowania. Świadczenie Ci posiadali bowiem nikłą wiedzę na temat możliwości zarobkowych rodziców dziecka, jak i na temat aktualnych usprawiedliwionych potrzeb małoletniej.

Treść i autentyczność zebranych w sprawie dokumentów nie wzbudziła wątpliwości Sądu z urzędu, a same strony w tej kwestii nie zgłaszały zarzutów, wobec czego uznano dokumenty za wartościowy dowód w sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie małoletniej powódki opierało się o treść art. 133 § 1 k.r.o., w myśl którego rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Zgodnie zaś z art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu, odpowiedni do jego wieku i uzdolnień, prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Natomiast możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskalby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody.

Zgodnie z obowiązującym w judykaturze poglądem, dzieci mają prawo do równej z rodzicami stopy życiowej niezależnie od tego, czy żyją z nimi wspólnie, czy też oddzielnie. Oznacza to, że im wyższy standard życia rodziców, tym na wyższym poziomie powinni oni zaspokajać potrzeby dzieci i gwarantować zaspokojenie nie tylko potrzeb podstawowych, ale i potrzeb na wyższym poziomie. Godzi się przy tym zauważyć, że o ile wyższe możliwości zarobkowe rodziców uzasadniają przyjęcie zarówno szerszego niż przeciętnie zakresu potrzeb dziecka zasługujących na miano usprawiedliwionych jak i przeznaczania na ich zaspokojenie wyższych niż przeciętnie kwot o tyle wydatki te nie powinny przekraczać granicy poza którą można już mówić o niegospodarności czy wręcz o rozrzutności. Dlatego

też poziom wydatków na pokrycie kosztów utrzymania dziecka jaki zasługuje na miano usprawiedliwionego jest w postępowaniu sądowym ustalany zawsze indywidualnie w oparciu o możliwości zarobkowe obojga rodziców oraz stopę życiową każdego z nich. Sąd zawsze bowiem bierze pod uwagę zasadę równej stopy życiowej pomiędzy rodzicami i dziećmi, przy czym zaznaczyć trzeba, że postulat równej stopy życiowej powinien sprowadzać się przede wszystkim do "porównywalnego" zaspokajania usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego i zobowiązanego, nie zaś do równego dzielenia nadwyżki wynikającej ze wzrastających możliwości majątkowych i zarobkowych zobowiązanego.

Ponadto ustawodawca w § 2 art. 135 k.r.o. przewidział możliwość wykonania obowiązku alimentacyjnego w całości lub części względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie także poprzez osobiste starania o jego utrzymanie lub wychowanie. W tym wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego.

W przypadku opóźnienia w zapłacie przez zobowiązanego świadczeń alimentacyjnych na rzecz uprawnionego, temu ostatniemu przysługuje nadto roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c.

Przenosząc powyższe rozważania prawne na grunt ustalonych okoliczności faktycznych w niniejszej sprawie, na wstępie należy zauważyć, że co do zasady zarówno zakres jak i poziom zaspakajania potrzeb dziecka zależy przede wszystkim od stopy życiowej jego rodziców. Jak bowiem wskazano wcześniej dzieci mają prawo do równej z rodzicami stopy życiowej niezależnie od tego, czy żyją z nimi wspólnie, czy też oddzielnie. Co istotne należy brać pod uwagę stopą życiową obojga rodziców. Oznacza to, że w przypadku dziecka, którego rodzice żyją w znacząco odmiennym standardzie, nie należy oczekiwać, że potrzeby dziecka będą zaspakajane na poziomie, na jakim żyje bardziej zasobny z rodziców. Koszty utrzymania takiego dziecka należy bowiem odpowiednio „wypośrodkować”. Pamiętać także trzeba, że alimenty mają na celu zaspokojenie przede wszystkim usprawiedliwionych potrzeb dziecka. To, czy potrzeba dziecka jest usprawiedliwiona, czy też nie oraz na jakim poziomie winna ona zostać zaspokojona zależy nie tylko od indywidualnych cech dziecka ale także od możliwości zarobkowych jego rodziców oraz od standardu ich życia. W tym kontekście Sąd uznał, że możliwości zarobkowe i majątkowe obojga rodziców małoletniej Z. Ż. pozwalają na zaspakajanie jej potrzeb na poziomie kwoty 3.000 zł miesięcznie. Sąd miał bowiem na uwadze, że Z. jest obecnie jedynym dzieckiem M. K. (1) i P. Ż., a możliwości zarobkowe pozwanego wynoszą co najmniej 20.000 zł miesięcznie, jednakże możliwości zarobkowe matki małoletniej powódki ustalano na poziomie 3.800 zł netto, a nadto stwierdzono, że poza płaskostopiem oraz delikatną skórą małoletnia Z. nie posiada żadnych szczególnych wymagań, które uzasadniałyby ponoszenie wyższych niż przeciętnie wydatków na pokrycie jej kosztów utrzymania, a tym bardziej wydatków w kwotach podawanych przez M. K. (1). Tym bardziej, że w ocenie Sądu matka małoletniej nie udowodniła by faktycznie przeznaczania na utrzymanie córki ponad 4.000 zł miesięcznie. Córka pozwanego ma bowiem ukończone 5 lat i uczęszcza do przedszkola, gdzie korzysta z pełnego wyżywienia, choć zaś oczywiste jest, że zjada posiłki również po powrocie do domu, to za nieprawdopodobne uznać należy twierdzenia matki dziecka, że na ten cel przeznaczona jest 800 zł miesięcznie, tym bardziej, że jak wskazano wcześniej, nie posiada ona w tym zakresie żadnych szczególnych wymagań. W tych okolicznościach wydatki na wyżywienie ponad 600 zł uznać należy za wykraczające poza usprawiedliwione koszty utrzymania dziecka. Godzi się zauważyć, że na etapie składania pozwu matka małoletniej sama szacowała miesięczne koszty wyżywienia Z. właśnie na tym poziomie. Kolejno Sąd miał na uwadze, że małoletnia powódka faktycznie nadal znajduje się w okresie rozwoju fizycznego, a co za tym idzie nadal rośnie i wymaga stosunkowo częstej wymiany odzieży i obuwia, czy to ze względu na ich zniszczenie czy też po prostu dlatego, że dziecko z nich „wyrośło”. Niemniej w ocenie Sądu na zaspokojenie tych potrzeb małoletniej, na poziomie zgodnym z zasadą równej stopy życiowej rodziców i dziecka oraz pozwalającym na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb dziecka, wystarczającą winna być kwota 350 zł miesięcznie, tym bardziej, że matka małoletniej sama przyznała, że zdarza jej się kupować dla córki odzież w sklepie z używaną odzieżą. Sąd zważył też, że Z. nie tylko spędza znaczącą część swojego dnia w przedszkolu, w ramach którego bierze udział w różnego rodzaju wydarzeniach i jednodniowych wycieczkach ale korzysta także z zajęć dodatkowych tj. z lekcji tańca i lekcji jazdy konnej. Nadto wreszcie realizuje kontakty z ojcem, które uregulowane są stosunkowo szeroko. Biorąc pod uwagę wszystkie te okoliczności oraz fakt, że matka małoletniej pracuje zawodowo uznać należało za niewykazane jakoby małoletnia powódka faktycznie ponadprzeciętnie często korzystała z rozrywek w formie wyjść do kina, teatru, do sal zabaw czy na basen. Niemniej

biorąc pod uwagę aktualne ceny biletów do kina czy teatru lub kosztów dwugodzinnego pobytu na basenie czy w sali zabaw, znanych Sądowni w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych uznać należało, że na pokrycie tych wydatków, a także na opłacenie zajęć dodatkowych, wystarczająca winna być dla małoletniej Z. kwota 500 zł miesięcznie. Kwota ta winna zresztą wystarczyć także na pokrycie wydatków na zakup zabawek oraz na zakup książeczek i materiałów edukacyjnych. Z wiedzy i doświadczenia Sądu posiadanej w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych wynika bowiem, że dzieci w wieku Z. nie tylko nadal bawią się zabawkami, ale też wykazują zainteresowanie kolorowanymi, bajkami, pracami ręcznymi np. pracą z papierem kolorowym czy malowaniem farbami, a także różnego rodzaju gazetkami dla dzieci itp. Dla Sądu oczywiste jest zaś, że zaspakajanie tych potrzeb dziecka jest nie tylko zgodne z dobrem małoletniej ale także ma pozytywny wpływ na prawidłowy rozwój emocjonalny, społeczny, intelektualny i kulturowy Z.. Ustalając wysokość wydatków na zakup środków higieny i czystości oraz kosmetyków na kwotę 150 zł miesięcznie Sąd miał na uwadze, że małoletnia korzysta z emolientów, a poza wydatkami na zakup artykułów, z których korzysta samo dziecko, do tej kategorii kosztów doliczyć należy także udział małoletniej w kosztach zakupu chemii gospodarczej oraz koszty wizyt dziecka u fryzjera. Pamiętać jednak trzeba także, że środki higieny i czystości oraz kosmetyki sprzedawane są w opakowaniach wystarczających na dłużej niż jeden miesiąc, a zatem podobnie jak w przypadku fryzjera nie ma potrzeby ponoszenia wydatków na ich zakup każdego miesiąca. Natomiast uwzględniając wydatki na szeroko pojętą ochronę zdrowia małoletniej do kwoty 150 zł miesięcznie Sąd miał na uwadze, że obecnie Z. nie pozostaje pod opieką żadnego specjalisty i nie przyjmuje na stałe żadnych leków, regularnie jednak zażywa witaminy i suplementy, z wiedzy i doświadczenia Sądu wynika jednak, że dzieci w wieku małoletniej powódki stosunkowo często zapadają na sezonowe infekcje, co wiąże się z koniecznością przyjmowania leków oraz wizytami lekarskimi. Z zeznań matki małoletniej powódki wynika zaś, że Z. korzysta z porad lekarskich prywatnie. Mając na uwadze możliwości zarobkowe rodziców dziecka oraz zasadę równej stopy życiowej odbywanie prywatnych wizyt lekarskich należy zaś uznać za usprawiedliwione. Do kwoty 350 zł miesięcznie Sąd uznał wydatki na przedszkole, w tym na pobyt dziecka w placówce i wyżywienie oraz na uiszczenie opłat administracyjnych, składek, a także na pokrycie kosztów związanych z jednodniowymi wycieczkami, festynami czy udziałem w innych wydarzeniach organizowanych przez przedszkole. Za usprawiedliwione Sąd uznał też uwzględnienie w kosztach utrzymania dziecka wydatków na pokrycie dojazdów Z. czy to na zajęcia dodatkowe, do lekarza czy też na kontakty z ojcem i to do kwoty 300 zł miesięcznie, albowiem na zajęcia dodatkowe dziecko dojeżdża do W., a na kontakty z ojcem do P.. Godzi się zauważyć, że na etapie składania pozwu matka małoletniej sama szacowała wysokość tych wydatków na tym poziomie. Biorąc zaś pod uwagę zasadę równej stopy życiowej oraz możliwości zarobkowe obojga rodziców do kwoty 200 zł miesięcznie Sąd uwzględnił wydatki na organizację wypoczynku wakacyjnego dla Z.. Niewątpliwie bowiem jest to potrzeba wyższego rzędu, której zaspakajanie zgodnie jest z dobrem dziecka i ma pozytywny wpływ na jego rozwój społeczny i emocjonalny, a także kulturowy. Niemniej w ocenie Sądu za wystarczające uznać należy zapewnienie dziecku jednego tygodniowego pobytu czy to nad polskim morzem czy też w górach. Sąd nie znalazł bowiem uzasadnienia dla uwzględniania w kosztach utrzymania dziecka kosztów zagranicznych wycieczek. Z wiedzy i doświadczenia Sądu wynika zaś, że kwota 2.400 zł winna być wystarczającą na pokrycie kosztów takiego wyjazdu. Wreszcie Sąd uwzględnił w kosztach utrzymania dziecka wydatki na remont i wyposażenie pokoju do kwoty 50 zł miesięcznie oraz udział małoletniej w kosztach utrzymania domu do kwoty 350 zł miesięcznie. Sąd miał bowiem na uwadze, że zgodnie z zasadami współżycia każdy z domowników winien w równym stopniu pokrywać koszty utrzymania lokalu mieszkalnego. Małoletnia Z. zamieszkuje zaś w domu jednorodzinny, w którym łącznie zamieszkują 4 osoby. Co prawda strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów na wykazanie wydatków jakie ponoszone są na utrzymanie tej nieruchomości, za oczywiste jednak uznać należało, że w zakres tych kosztów wchodzi zarówno zakup opału jak i opłacenie zużycia prądu, wody i ścieków, a także wydatki na wywóz odpadów komunalnych czy na opłacenie abonamentu TV oraz Internetu. Kierując się wiedzą i doświadczeniem posiadanym w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych, a także uwzględniając powszechnie dostępną wiedzę na temat aktualnych cen popularnych towarów i usług Sąd uznał zaś, że na pokrycie wszystkich tych wydatków niezbędna jest co miesiąc kwota 1.400 zł, co daje po 350 zł miesięcznie na osobę. Kwotę 50 zł tytułem wyposażenia pokoju Sąd miał na uwadze, gdyż pozwany posiada własnościowe mieszkanie w W., niewątpliwie zatem za zgodne z zasadą równej stopy życiowej uznać należy korzystanie przez Z. z własnego pokoju, wyposażonego i dostosowanego do jej wieku i potrzeb.

Wszelkie inne wydatki, których tut. Sąd nie uwzględnił w zakresie usprawiedliwionych potrzeby małoletniej powódki, a także wydatki w kwotach przekraczających pułap zasługujący na miano usprawiedliwionych, matka małoletniej winna ponosić z pobieranego na rzecz małoletniej Z. świadczenia wychowawczego w kwocie 800 zł miesięcznie.

W niniejszej sprawie małoletnia powódka, z uwagi na wiek, nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, w związku z czym obowiązek dostarczania jej środków utrzymania i wychowania spoczywa na obojgu rodzicach.

Obowiązek alimentacyjny obciąża obojga rodziców w częściach odpowiadających ich możliwościom zarobkowym i majątkowym. Wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o jego utrzymanie lub wychowanie (art. 135 § 2 k.r.o.).

Matka małoletniej powódki częściowo realizuje swój obowiązek alimentacyjny wobec dziecka poprzez osobiste staranie o jego utrzymanie i wychowanie. Winna ona jednak również pieniężnie partycypować w kosztach utrzymania małoletniej córki. W oparciu o zgromadzony w toku całego postępowania materiał dowodowy Sąd ustalił, że M. K. (1) zatrudniona jest w Gminnej Spółdzielni w M., a jej średni miesięczny dochód wynosi 3.800 zł netto. Z uzyskiwanych dochodów matka małoletniej winna zgodnie z zasadą równej stopy życiowej pokrywać swoje usprawiedliwione potrzeby orazłożyć na utrzymanie dziecka.

Jest oczywiste, że także pozwany, będąc świadomy ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego względem dziecka powinien w pełni wykorzystać swoje możliwości zarobkowe i majątkowe oraz w sposób odpowiedni gospodarować posiadanymi środkami. Nadto zaznaczyć należy, iż obowiązek łżenia na zaspokojenie potrzeb dzieci jest obowiązkiem szczególnym, którego realizacja powinna wyprzedzać wszelkie inne zobowiązania, czemu ustawodawca niejednokrotnie dał wyraz w przepisach. Zgodnie z przyjętą linią orzecniczą dzieci mają w każdej sytuacji prawo do równej stopy życiowej z rodzicami. Oznacza to, iż oboje rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne, w których sami żyją (por. uch. SN z 16.12.1987 - III CZP 81/86 - OSNC 1988, z. 4 poz. 42).

Jak ustalono pozwany P. Ż. prowadzi własną działalność gospodarczą i w ramach umowy (...) współpracuje z firmą spedytorską. Pozwany sam przyznał, że z tego tytułu osiąga dochody w różnej wysokości. Z informacji udzielonych tut. Sądowi przez Urząd Skarbowy W. T. wynika zaś, że w 2022r. uzyskał kwotę 441.754,90 zł. W tych okolicznościach Sąd uznał, że możliwości zarobkowe pozwanego, w rozumieniu art. 135 § 1 k.r.o. wynoszą co najmniej 20.000 zł netto miesięcznie.

Z tak osiągniętych dochodów pozwany winien według zasady równej stopy życiowej pokrywać własne usprawiedliwione koszty utrzymania, a także przyczyniać się do zaspakajania potrzeb małoletnich dzieci, przy czym w toku postępowania ustalono, że poza małoletnią powódką, pozwany nie posiada na swoim utrzymaniu innych osób.

Mając zatem na uwadze, że możliwości zarobkowe pozwanego wynoszą około 20.000 zł netto miesięcznie, zaś pełne usprawiedliwione koszty utrzymania małoletniej powódki wynoszą 3.000 zł miesięcznie, Sąd obciążył P. Ż. alimentami stanowiącymi 60% kosztów utrzymania małoletniej Z. tj. kwotą 1.800 zł miesięcznie. Z jednej bowiem strony Sąd miał na uwadze, że to przede wszystkim matka dokłada osobistych starań o wychowanie i utrzymanie małoletniej powódki, a także, że istnieje znaczna rozbieżność pomiędzy dochodami M. K. (1) i P. Ż.. Skoro zaś ojciec dziecka osiąga znacząco wyższe niż matka małoletniej zarobki, to winien on pokrywać koszty utrzymania małoletniej w większym stopniu. Z drugiej jednak strony Sąd miał na uwadze, że pozwany posiada stosunkowo szeroko uregulowane kontakty z małoletnią oraz, że realizuje je na bieżąco, a co za tym idzie, że również on dokłada osobistych starań o wychowanie i utrzymanie Z., choć w znacznie mniejszym stopniu niż robi to matka dziecka.

W ocenie Sądu nawet po uiszczeniu przez pozwanego tych alimentów będzie on nadal dysponował wystarczającą kwotą dochodu na pokrycie zgodnie z zasadą równej stopy życiowej, usprawiedliwionych kosztów swojego utrzymania, w tym na pokrycie kosztów dojazdu na kontakty z córką.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. art. 113 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2023 r. poz. 1144 z późn.

zm.), a także § 2 ust. 5, § 10 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 20 i § 4 ust. 1 pkt 9 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U. z 2015 poz. 1800 ze zm.). W niniejszej sprawie strona powodowa wygrała proces w 45%, a pozwana w 55%. W związku z tym Sąd zasądził od pozwanego P. Ż. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.080 zł tytułem zwrotu części kosztów sądowych na które składała się opłata od pozwu w wysokości 2.400 zł. Uwzględniając zaś charakter roszczenia alimentacyjnego i sytuację małoletniej powódki, na podstawie art. 113 ust. 4 u.k.s.c. Sąd odstąpił od obciążenia jej pozostałymi kosztami sądowymi w części, w jakiej powództwo zostało oddalone, gdyż w przeciwnym wypadku zostałyby one ściągnięte z zasądzonego roszczenia.

Następnie Sąd zważył, że w niniejszej sprawie, na etapie postępowania zażaleniowego, strona powodowa złożyła wniosek o zasądzenie od pozwanego na rzecz małoletniej powódki zwrotu kosztów zastępstwa w tym postępowaniu. W tych okolicznościach, przechodząc do rozliczenia kosztów procesu Sąd ustalił, że strona powodowa poniosła koszty procesu w łącznej kwocie 4.500 zł, w tym 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu głównym, 900 zł tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu zażaleniowym. Do kosztów tych Sąd nie doliczył opłaty od uzasadnienia postanowienia o przekazaniu sprawy według właściwości uiszczonej przez stronę powodową, albowiem zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 2 u.k.s.c. kosztów sądowych nie ma obowiązku pokrywać strona dochodząca roszczeń alimentacyjnych. Strona pozwana poniosła natomiast koszty procesu w wysokości 120 zł na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego. Skoro zatem P. Ż. przegrał sprawę w 45% winien on zwrócić małoletniej Z. Ż. tytułem kosztów procesu kwotę 1.959 zł $[(45 \% \times 4.500 \text{ zł}) - (55 \% \times 120)]$.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. wyrokowi w pkt 1, zasądzającym alimenty, nadano z urzędu rygor natychmiastowej wykonalności.

sędzia Dariusz Ratajczak